

Είμαι Εγώ, το Σπίτι

Γιώτα Χ. Διάκου

Ημέρα 1^η

Αγουροξυπνημένο ανοιγοκλείνω τα παραθυρόφυλλά μου. Περίεργο! Σήμερα όλοι έμειναν κοντά μου. Κι όμως δεν είναι Κυριακή. Μια βαριά ανησυχία στους διαδρόμους μου κυκλοφορεί. Σήμερα το γέλιο τους έχει σβήσει, τα μάτια όλων καρφωμένα στις ειδήσεις. Συζητάνε για τον θανατηφόρο ιό, που θα κάνει τη ζωή αλλιώς. Το σήμερα, το αύριο, το χτες, θα μοιάζουν όλα με Κυριακές. Από σήμερα όλος ο χρόνος μου ανήκει, γιατί είμαι Εγώ, το Σπίτι.

Ημέρα 2^η

Σήμερα η πόρτα μου κλείδωσε γερά. Της φόρεσαν και μια μάσκα πράσινη, ιατρική, ο τρομερός ιός να μην μπορεί να τη διαβεί. Έχω γεμίσει σαπουνάδες απ το σαλόνι μέχρι τη σκεπή. Τικ τακ τικ τακ, ξεπλένομαι μόνο αν μετρήσουν 30 δευτερόλεπτα. Αντισηπτικά σπρέι και χλωριούχα μπουκάλια, ραντίζουν κάθε μου επιφάνεια. Κάθε λίγο και λιγάκι, εμφανίζεται ένα άσπρο πιστολάκι. Τη θερμοκρασία μου μετράει και η αγωνία περνάει. Ευτυχώς, όλα καλά! Είμαστε μια χαρά!

Ημέρα 5^η

Πόσο έχω μπερδευτεί! Τα δωμάτιά μου έχουν μπλεχτεί! Η κουζίνα μου μοιάζει με σχολείο και το καθιστικό μου με γραφείο. Το μπαλκόνι μου έχει γίνει εργαστήριο και η σοφίτα μου γυμναστήριο. Τα πατώματά μου έχουν γίνει άνω κάτω! Άκρη πια δε μπορώ να βγάλω. Ένα μόνο καταλαβαίνω, πως κάθε μέρα αλλάζω.

Ημέρα 8^η

Σήμερα είμαι παιδική χαρά. Γέλια, φωνές, τρεχαλητά. Πιόνια, κάρτες, ζάρια, έχουν κατέβει όλα απ τα ράφια. Ξυπνάνε από χειμερία νάρκη, τεντώνονται και ρίχνονται στη μάχη! Πιο πέρα τα τουβλάκια στήνονται με φόρα, κόκκινα και μπλε κάνουν αγώνα. Ποια θα καταφέρουν να νικήσουν; Ποια τον πιο ψηλό πύργο θα κτίσουν; Τα μπλε όπου να 'ναι θα αγγίξουν το ταβάνι. Μα ξαφνικά... ένα δυνατό «γκοοοοολ» βροντάει. Μια κόκκινη μπάλα με φόρα κυλάει και ντραααανγκ... στον αέρα τα σκορπάει...

Ημέρα 13^η

Μμμμμ... είχε καιρό η κουζίνα μου να ξυπνήσει, αφράτο κέικ να μοσχομυρίσει! Απ το ντουλάπι βγαίνει το αλεύρι, η κανέλα, η σοκολάτα. Ενώνονται με το βούτυρο, τ' αυγά, το γάλα. Μια ξύλινη κουτάλα στριφογυρίζει. Ωπ! Τον πάγκο όλο πιτσιλίζει. Δυο δαχτυλάκια μικρά, τη ζύμη δοκιμάζουν στα κρυφά! Γιαμ, Γιαμ! Ο φούρνος ψήνει με λαχτάρα. Αχ! μου στάζουνε τα σάλια!

Ημέρα 15^η

Ο διάδρομός μου χαρούμενα γουργουρίζει, καθώς με λουλούδια γεμίζει. Μαργαρίτες, τριαντάφυλλα, τουλίπες, κρίνα... Χέρια μεγάλα και μικρά, στάζουνε λαδομπογιά: κόκκινη, κίτρινη, πράσινη, μαβιά. Φαντασία και πινέλα με αγγίζουν και οι τοίχοι μου ανθίζουν. Μέχρι το βράδυ, νομίζω θα φυτρώσει και χορτάρι.

Ημέρα 20^η

Απόψε ύπνος δεν με παίρνει! Κάποιος την ξύλινή μου σκάλα ανεβοκατεβαίνει. Κοιτάζω κι απορώ. Πώς γίνεται αυτό; Στο πρώτο σκαλοπάτι κλαίει ένα γυάλινο γοβάκι. Στο δεύτερο πετάει ένα περσικό χαλί και στο τρίτο τρέχει ένα κόκκινο σκουφί. Στο τέταρτο κρύφτηκε μια πονηρή μουσούδα και στο πέμπτο μια μάγισσα με σκούπα. Πιο ψηλά λάμπει ένα χρυσό λυχνάρι, από πάνω του γελάει ένα ψάρι και στην κορυφή βρυχιέται ένα λιοντάρι.

Ημέρα 24^η

Βίρα την άγκυρα! Σήμερα ξεχνόμαι σαν θάλασσα. Το μεγάλο μου κρεβάτι ντύθηκε πειρατικό καράβι. Φόρεσε πηδάλιο, πανί, κατάρτι. Για το άγνωστο βάζει πλώρη, σημαία ψηλά σηκώνει. Οι ναύτες πυξίδα κρατάνε και τον θησαυρό αναζητάνε. Πρώτα ψάχνουν στα ντουλάπια, ύστερα σ' όλα τα κρεβάτια, μετά πασπατεύουν την παπουτσοθήκη κι ύστερα την πιατοθήκη!

Ημέρα 27^η

Τι ηλιόλουστος καιρός! Έχω γίνει τσαγερό. Στην αυλή μου έχει στηθεί, ανοιξιάτικο πικνικ. Κουδουνίζουν φλιτζανάκια, ασημένια πιρουνάκια κι ολόλευκα πιατάκια. Την εξώπορτά μου ανοίγω, σκύβω και σερβίρω. Αχνιστό κυλάει το τσάι και μηλόπιτα μοσχοβολάει.

Ημέρα 30^η

Σημαιάκια, μπαλόνια, μουσική, στο σαλόνι μου στήθηκε γιορτή. Η καραντίνα δεν λέει να τελειώσει. Μα τη ζωή, δεν θα αφήσω εγώ να λιώσει. Κάθε μέρα που αλλάζω, νέα όνειρα στεγάζω. Είμαι Εγώ, το Σπίτι κι η ελπίδα μου ανήκει.